

COOL
BOO

VERONIKA KAŠÁKOVÁ

COO
BOO

© Veronika Kašáková, 2015

Cover photography © Renata Prokopová, 2015

ISBN 978-80-7447-768-3

VERONIKA KAŠÁKOVÁ

ZPOVĚĎ

*Z děcáku až
na přehlídková mola*

COO
BOO

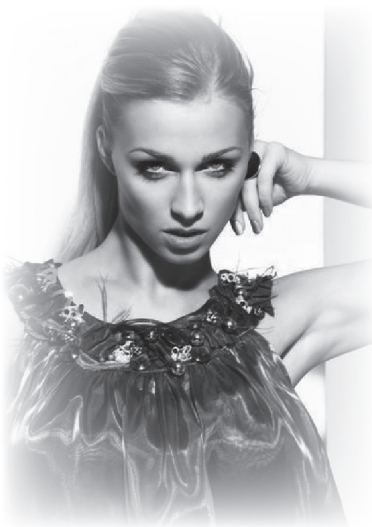
Slovo autorky

O tom, že jednou napíšu knihu, jsem věděla už jako malá holka, byla jsem přesvědčená o tom, že můj život je a bude zajímavý.

Věděla jsem, že budu jako dospělá žít kvalitní život a že mohu být velkou inspirací pro jiné děti nejen z dětských domovů. Chtěla bych touto knihou ukázat, že i když to ze začátku nevypadá dobře, tak se to dá změnit, když budeš chtít. Vždycky to dobře skončí, a pokud to dobře neskončilo, ještě není konec.

Tuto knihu věnuji všem dětem, které mají pocit, že je život proti nim.

Není tomu tak...

Veronika Kašáková

Jmenuji se Veronika Kašáková, jsem dívka, co má velké sny a plnou hlavu nápadů. Nikdy si neříkám, že nic nezvládnu, ale neměla jsem vždy tolik optimismu. Vždy jsem ale věděla, že mám na výběr...

Hleděli dva vězni z okna ven,
jeden viděl hvězdy, druhý bláto jen.

Já se rozhodla vidět hvězdy. Je na nás, jak se rozhodneme. Je totiž důležité vstát a začít nanovo a věřit! Věřit v sebe a vlastní sílu... dokázat i nemožné! A věřte mi, nic není nemožné.

Dlouho jsem přemýšlela, kdy začít psát. Chtěla jsem svou knihu uzavřít nějakým velkým úspěchem, aby to mělo jasný happy end, ale dnes už vím, že nemusím mít titul královny krásy či zvítězit na olympiádě nebo se vdát, aby tato kniha měla děj jako z pohádky. Plním si svůj sen jen tím, že vůbec tuto knihu píšu a že ty ji čteš. Děkuji ti.

Tato kniha bude lidská, o nalezení sama sebe, duševního klidu a rozvoje. O vyrovnání se s minulostí a o velkém odpuštění! O hledání cesty, jak jít s nadhledem pozitivně a sebejistě kupředu.

Myslím, že mohu navzdory všemu a zejména své minulosti říct, že jsem vyrovnaná slečna, která ví, co chce, ale vždy to tak nebylo. Vlastně velmi dlouho to tak nebylo.

Budeš číst můj příběh tak, jak ho vnímám já.

Víte, je to asi takhle. Jako dítě vnímáte věci různě; správně, špatně i nemožně. Má fantazie je veliká a já se vrátím do svých pocitů a myšlenek a budu popisovat to, co se odehrávalo ve mně. Ne v tobě, ale ve mně. Popíšu, jak bylo mně, nebudu psát o tom, jak jsi to se mnou myslel ty nebo kdokoliv jiný! Budu psát o sobě!

Možná napíšu to, co mi někdo vyprávěl. Jaká byla skutečnost a jak vše bylo doopravdy, nevím a ani možná vědět nechci. Zajímá mě dnešek a myslím si, že kdo žije v minulosti, nemůže být šťastný v přítomnosti.

A tak se se mnou pojď vrátit na úplný začátek.

Rodina?

Narodila jsem se 6. listopadu 1989 ve znamení štíra, v Praze v porodnici u Apolináře. Jsem druhé dítě své matky. Mám ještě staršího bratra Karla, který se narodil 6. září 1987 ve znamení panny. Narodili jsme se mladému páru a vždy s oblibou říkám, že náš příběh začíná tím, že děti měly děti.

Má matka se jmenuje Michaela, a když se narodil brácha, bylo jí sedmnáct let a tátovi devatenáct. Po dvou letech jsem přišla na svět já, ale zůstaňme ještě u rodičů a věnujme jim taky pár řádků.

Máma vyrůstala v rodině, kde byl alkohol na denním pořádku. Výchova patrně žádná a ona nebyla žádné usměvavé děvčátko.

Její matka byla závislá alkoholička a táta od nich radši utekl. Byl bezmocný, nefungovalo to, a tak se rozvedli.

Má matka zůstala u své matky a nebyla to žádná procházka růžovým sadem. Mohla si sice dělat, co chtěla, ale

matka ji k ničemu nevedla, vůbec ji nevychovávala a nechala ji, ať se svým životem potácí, jak uzná za vhodné. Nikdy její chování *nepochopím!*

Máma byla krásná dívka s dlouhými blond vlasy a očima jako dvě zrcadla. Muži ji milovali a Michaela si naplno užívala svůj mladý život. Zároveň ale byla velmi naivní a důvěřivá.

Milovala večírky, diskotéky, zábavu, prostě celou Prahu. Neměla problém zapojit se do společnosti, byla velmi oblíbená a lidé s ní rádi trávili čas. Byla s ní legrace a taky byla pořádně upovídaná (to jsem po ní nejspíš zdědila), lidé se s námi nenudí.

Míša chodila po nocích ven a vracela se až k ránu. Svým vzhledem poutala pozornost a muži, i ti starší, jí leželi u nohou, což jí dělalo velmi dobře. Tenkrát se v jednom baru seznámila s Karlem. Byl to urostlý mladík, který byl takovým místním bossem, a všichni k němu vzhlíželi.

Karel je nejmladší ze tří dětí, má dvě sestry Jiřinu a Mirku. Narodili se mé babičce Jiřince v Praze a společně žili na Smíchově.

Babička byla skvělá. Pamatuju si, jak mi četla pohádky, a já ji milovala. Jenže na mého tátu byla asi moc hodná, nebo už to pak vzdala a nechala ho také, ať se protlouká svým životem sám. Nadělal spoustu klukovin a užíval si života plnými doušky.

Vraťme se ale k jejich seznámení.

Toto samozřejmě znám jen z vyprávění a těžko říct, jaká je vlastně pravda. Každý chce vypadat lepší, takže se nejspíš celou pravdu nikdy nedozvím, ale proč taky? Není přece důvod...

Prý se potkali v pražském klubu, kam oba chodívali (podotýkám, že jim bylo 13 let), a jak to už bývá, Míša se zakoukala do Karla.

Od té doby spolu chodili. Randili spolu další 4 roky, než přišel na svět můj bratr Karel. V jejich vztahu byla nejspíš velmi silná chemie, velká přitažlivost a vášeň, a to přebíjelo všechno ostatní, protože jinak byl tento vztah jeden velký omyl.

Karel Míšu miloval, jenže Míša se nechtěla vzdát svých večírků a svobody, a tak to brzo začalo skřípat. Mámě chyběla zodpovědnost, nebyla to ta máma s mateřským pudem. Neměla potřebu být s malým Kajíkem. Chtěla se bavit a užívat si. Nechávala Káju samotného a tátu, který chodil do práce, to přivádělo k šílenství. Křičel na ni a několikrát ji uhodil. Máma o tom vypráví, táta nevypráví nic, jen říká, že se mám učit, abych nedopadla jako ona.

Jinými slovy - aby ze mě nebyla děvka.

Každý byl úplně jiný, ale když se narodil brácha, tak se vzali. Žili v krásném bytě v Pařížské ulici. Ten byt byl dědečka z máminy strany, byl velký, a tak tam žil i mámin brácha Jiří.

Máma mi říkala, že chtěla zase jednou někam jít a že ji táta nechtěl pustit, a tak jí oholil vlasy. Co je na tom

pravdy, nevím, ale co vím, že táta tehdy chodil poctivě do práce.

O dva roky později jsem se narodila já.

Máma často chodívala v noci do baru a my děti byly sami. Staral se o mě dvouletý bratr Kajíček.

Máma bývala dlouho pryč, dlouhé hodiny, a my měli hlad. Kája mě držel v náručí a utěšoval mě. Plakala jsem, chtěla jsem jíst a chtěla jsem mámu. S Kájou jsme si často prohlíželi knížky. Knížku si vybavuji jako svou jedinou hračku v tom prázdném bytě. Hrála tam často hudba, a proto mám pokaždé husí kůži, když slyším píseň od Whitney Houston – I Will Always Love You, protože tu si pouštěla máma pořád dokola a tancovala po bytě nahá. Doma jsem slyšela často křik, pláč a sténání.

Doma nikdy nebyl klid, nebylo co jíst, jen drogy a hádky jsem slýchávala ještě dlouho poté, co jsem byla už někde úplně jinde.

Drogy – slovo, z kterého se mi dělá špatně ještě dnes. Odsoudila jsem všechny feťáky na světě, matka byla těžce závislá, ale malému dítěti tohle nedochází, netušila jsem, že je zfetovaná a úplně mimo, byla jsem miminko, co toužilo po lásce a objetí. Nepamatuji se, že by někdy máma byla normální, nepamatuji se, že by v tom bytě byl vůbec někdo normální.

Násilí se stupňovalo, když na drogy nebylo. Měla jsem hrozný strach, strach z toho, co bude dál, bála jsem se, že o maminku přijdeme. Netušila jsem, jak moc blízko pravdě jsem.

Svým způsobem si myslím, že se Karel i Michaela milovali, nemohli bez sebe být, ale zároveň nemohli být ani spolu. Netrvalo dlouho a rozvedli se. Mně tenkrát byly pouhé dva roky. Prodali ten nádherný byt v Pařížské ulici, a jelikož byl obrovský, dostali za něj dva byty, jeden v Kladně a jeden v Klášterci nad Ohří.

Táta se vrátil k babičce na Smíchov a my zůstali s mámou. Strejda Jirka se odstěhoval do bytu v Kladně a my s matkou odešli do bytu v Klášterci nad Ohří.

Máma ale začala být úplně mimo. Furt mě tahala v náručí a já pořád brečela. Měla jsem hlad a Kája taky.

Tátu si z dětství skoro vůbec nepamatuju, až pak z děcáku.

Nevím, jestli volal mámě a zajímal se o nás, ale už tam zkrátka nebyl...

Nemám ho vůbec v paměti, netuším, jak vypadá, jak voní a kdo je. Opustil nás, nebo máma utekla, vyhodil ji?

Kde jsi, tati?

Peklo

Život v Klášterci si už matně pamatuji. Byly mi 3 roky a některé vzpomínky mě straší dodnes a zůstaly mi vyryté v mysli do nejmenších podrobností. Bylo to to nejtěžší období a stále je to dost živé, dodnes mívám hrozné sny o tom místě. *Nenávidím to místo. Velké místnosti, někdy hrozivé ticho, jindy křik, prázdnota, samota, strach, hlad.*

Z hladu jím i nábytek.

Matka se tenkrát seznámila s mužem jménem Stanislav. Už se znali z Prahy a máma si ho nastěhovala do bytu v Klášterci. Poznali se v pražských barech. Máma se do něj zamilovala až po uši, zůstala s ním dalších 16 let a 16 let s ním prodávala a brala drogy – a to mi vzalo mámu!!!

Měli jste někdy pocit, že někomu překážíte, že jste někde navíc a někomu to hodně vadí?

Ten pocit, který ve vás budí myšlenku, proč jste se narodili tak špatní?

Nenávidím to v tom bytě, nenávidím nahotu, nenávidím matku a zároveň ji miluju. Chci k ní do náruče, ale nesnáším ta její velká prsa, o která se pořád otírá Standa!

Proč to dělají? Je to nechutné a ve mně to budí pocit zvedavosti a něčeho špatného...

Ve snech jsem si představovala mámu, jaká by měla být. Ta skutečná nebývala vůbec doma, a když ano, tak ji ON před námi hrozivě bil. Několikrát proletěla skleněnými dveřmi a ležela ve vaně plné krve a já ji objímala a prosila, ať nebrečí, že to bude dobré, ale přitom jsem sama hrozně brečela, a Standa na nás křičel: „NERŤVI!“

Měla jsem ten největší strach v životě. Strach o sebe a hlavně o mámu, myslela jsem si, že ji Standa zabije, nebo že někde zůstanu sama, úplně samotinká. Viděla jsem všude krev, ve vaně, v mámině klíně, hrozně jsem se bála, že umře, že ji zavraždí.

Pamatuji si to, jako by se to stalo včera.

Stále to nedokážu pochopit, pořád se bojím a někdy hrozně brečím a nevím proč, lituju se a přitom vím, že je to pryč, jen asi toužím po utěšení. Když jsem sama, vezmu si fotku, na které jsem, když jsem byla malá, a mluvím se sebou. Mluvím k té malé Verunce a říkám jí, že jí už nikdy neopustím a že jsem tu s ní a že z ní vyroste krásná chytrá dáma, aby se už nemusela bát.

Nikdy nepochopím, jak nás mohli takhle zradit, takhle nám ubližovat a nemilovat?

Ptám se stále sama sebe, zda jsem byla tak špatná, nebo čím jsme si to zasloužili? Proč se k nám máma chovala takhle?

Protože moje matka byla feťačka a prostitutka.

Tohle bylo hodně těžké napsat.

V Klášterci jsme měli celkem hezký byt, velký a s krásnou kuchyní. Neměli jsme ale co jíst, ani žádný pořádný nábytek. Jen tam ještě byla malá černobílá žlutá televize, která ale byla stále vypnutá, protože jsme neměli elektřinu.

V místnosti s televizí se máma se Stanislavem stále zavírali a dělali hrozné zvuky.

Měla jsem pocit, že ji tam zabíjí, báli jsme se tam vejít. Byla jsem plná strachu, ale pokaždé z té místnosti oba vyšli. My jsme tam nesměli, byla stále zamčená. Vím jen, že tam byla rozbitá postel a ta televize. Cítila jsem smrad a máma byla pořád nahá.

Už toho mám dost, všichni jsme byli pořád nazí. Nechci už to nikdy zažít.

Jsem našťvaná, smutná a zklamaná. Trpím depresí a maluji černou tužkou na zeď. Do kola kruhy, maluji a tlačím na tužku tak, až se mi v ruce rozdrtí. Mám v hlavě své obrazy, sny, fantazii, která mě ovládá. Chci být jako máma, ale je to špatné, vím to. Jsem nahá, nadávám a mám hlad. Pláču, pořád pláču, a Káju bolí hlava a mlátí s ní o zeď.

Představuji si ve své hlavě jiné lidi ve svém životě, spoustu oblečení, spoustu jídla a mluvím s nimi. Mluvím pořád dokola, nahlas. Nikdo neví s kým...

My s Kájou jsme spali na molitanu a často jsme byli doma sami. Líтали jsme venku, hladoví a bez pořádného oblečení a kolikrát se vraceli domů pozdě v noci a přitom jsme byli ještě pořád malé děti.

A mámě se brzo narodilo třetí dítě Stanislav. Byl to maličký, kudrnatý chlapeček, o kterého se stejně jako o mě staral můj bráška Kája.

Jednou, už v dospělosti, mi brácha přesně popsal, jak nás zase jednou hlídal a malý Standík měl hlad a snědl celou molitanovou postel a pak nám pokakal celý byt.

Kája se to snažil uklidit, vzal hadr a myl to ze zdí. Mámá, když přišla domů, mu pomáhala. Stanislav na nás jen křičel a nadával za smrad. Já jsem seděla v koutě a celé jsem to pozorovala a hrozně se bála. Kajík to uklízel s mámou, se vším vždycky pomáhal, a pak mě objal, choval v náručí a říkal, že vše jednou bude dobré.

Občas si nás na hlídání braly nějaké dvě ženy, které měly doma děsný nepořádek, a my tam líтали nahatí, do několika let v plenkách, zanedbaní a hladoví.

Matka vydělávala peníze na drogy a Standa je zase prodával.

Vzpomínám si na jeden den, kdy jsme přišli domů a tam byla celá kuchyň plná jídla. Byl to obrovský a neskutečný zážitek. Ten obrázek plné kuchyně budu mít v paměti snad napořád, bylo to pro mě něco velkolepého.

Měli jsme takový hlad, že jsme se do toho úžasného jídla hned pustili a všechno jsme okamžitě snědli. Zbyl

mi v ruce jen jeden zabalený perníček, a pak jsem s ním do noci seděla v kuchyni a hrála si na prodavačku a perníček jsem schovávala do šuplíku a zase vyndávala a zandávala a vyndávala a zandávala, až tam zůstal dalších 14 dní.

Když jsem ho opět našla, už jsme zase neměli co jíst a já byla šťastná, že mám svůj perníček a jako dnes vidím, jak vedle stojí máma s Kajíkem a prosí mě o kousek perníčku.

Pamatuju se, že jsme jim ho nechtěla dát, říkala jsem jim, že oni si přeci snědli svůj a tenhle je jenom můj. Jestli jsem se rozdělila...? Dnes už nevím, ale tohle mi zůstalo v paměti velmi živě.

Další dny byly pořád stejné. Pořád prázdnota, žádné jídlo, žádná máma...

Z tohoto hrozného stereotypu nás vyvedla zpráva, že matka je znova těhotná. Bylo to hrozné. Ona to dítě nechtěla, a tak nás děti požádala, abychom jí skákaly na břicho a dělaly vše proto, aby o dítě přišla. To, že je těhotná, zjistila už celkem pozdě a byla už v pátém měsíci a břicho bylo už dost vidět, jenže jsme z toho jako děti neměly rozum.

Brečím, když si na to vzpomenu, brečím nad tím činem, kroutím hlavou nad tím, co se dělo, puká mi srdce, když si představím to malé miminko v bříšku, co chce žít. Cítím se provinile a vím, že to všechno bylo zlé, ale netušila jsem, co dělám. V bříšku měla máma malé miminko, které už tušilo, že ho nikdo venku vítat nebude a že

už teď, když je tak moc bezbranné mu ubližujeme my, jeho sourozenci. Máma nemohla být při smyslech, když tohle po nás chtěla. Při psaní těchto slov se ve mně budí ohromný vztek, ohromná bolest, ohromná vina. Bože, žádám tě o odpuštění, Veru, žádám tebe-sebe, odpusť si...

I přesto, že se stal tento hrozný čin, máma porodila za pár měsíců zdravou holčičku Michaelu.

Tenkrát už měla matka velké problémy se zákonem, několik krádeží, pokuty, drogy a brzo nás z bytu vystěhovali.

Na ten hrozivý večer nikdy nezapomenu. Byla noc a Standa nás vystěhoval, a že nás odveze do Prahy. Seděli jsme v autě, bratr Karel seděl vepředu na místě spolujezdce a já vzadu s mámou, která ještě držela v náručí malého Standu. Jeli jsme celkem dost rychle. Stanislav byl zfetovaný a unavený a v půlce cesty usnul a my narazili v plné rychlosti do skály.

Kajík, protože nebyl připoutaný, proletěl předním sklem ven. Sklo se mu zarazilo do čelisti a letěl několik metrů od auta, při dopadu si zlomil nohu. Já upadla do bezvědomí. Seděla jsem vzadu, a tak jsem se jen překutálela na podlahu auta a ošklivě se uhodila do obličeje.

Pak už si jen vzpomínám, že jsem se probudila v nemocnici. Byla jsem na pokoji s dalším děvčátkem, a tam jsem poprvé uviděla panenku. Vzala jsem jí té holčičce, a když začala plakat, přišla sestra, které jsem se hned ptala na bráchu. Byl v jiném pokoji a nebyl na tom vůbec dobře.

Chudák můj milovaný Kájíček. Mohl přijít o život nebo ochrnout!

Matka i Stanislav z nehody vyvázli bez zranění. Nevím, kde v tu chvíli byli. Pamatuji si malé úryvky, které mi v paměti zůstaly. Měla jsem poraněnou hlavu a hrozně jsem brečela, bála jsem se o brácha. Tak jak celý život. Malý Standa byl také poraněný, ale už ho ve svých vzpomínkách vidím velmi málo.

Mám strach a tuším, že se něco ošklivého stane, čekám každý den na svého bratra a na mámu, kdy už si pro mě přijdou. Nechci tam být, bojím se samoty, bojím se lidí. Všechno bylo tak jiné, čisté, hodně jídla, hračky a sestřičky, co byly milé. Bylo to divné, říkala jsem si, že je něco špatné.

Tehdy ale už měl sociální úřad pochybnosti o naší výchově, a tak nás matka z té nemocnice ukradla. Nikomu nic neřekla, sbalila nás a odvedla pryč. Kájovi sama sundala doma sádku a nohu mu natřela máslem, ale od té doby měl komplikace s chůzí.

Z nemocnice jsme odešli po několika málo dnech, máma přišla jako na návštěvu a při té příležitosti nás odvedla. Zavolala taxík. Kája naříkal, bolela ho ta noha, a máma mu říkala, že všechno bude dobré, že všechno bude v pořádku, že nám koupí dobroty a uděláme si radost a že nás miluje. Plakala a objímala nás, bylo jí hrozně. Byla celá zmatená a pořád jen plakala a říkala, že se polepší, že už to bude dobré. Nevěděla jsem, proč pláče, ale věřila jsem jí.

Naštěstí jsme se oba ze svých zranění nakonec dostali.

Dny se vlekly ještě hůř než před nehodou. Neměli jsme co jíst, máma chodila vydělávat peníze prostitucí, jenže všechny peníze jí vzal Standa na drogy. Máma nakonec pochopila, že nemá na to se o nás starat, a tak jednoho dne nasedla společně s námi do taxíku.

Po chvíli řekla: „Zastavte támhle u toho domu vpravo, jen si vezmu zbytek věcí a pojedeme dál.“

Taxikář čekal... čekal... čekal, ale ona se nevrátila... nikdy!

V autě mu seděly tři děti, roční Standík, šestiletý Karel a čtyřletá Veronika. Po dlouhé době čekání už to nevydržel a odvezl nás sociálním pracovníkům, kteří začali řešit, kdo jsme, co se stalo a co je vlastně špatně. Netrvalo dlouho a bylo všem jasné, že právě v rukou sociálních pracovníků jsme správně. Kam se tehdy máma poděla, nevím.

Osud

Krátce potom se matce narodila holčička Michaelka. Nikdo o ní nic neví, protože po porodu ji matce hned odebrali a byla navržena k adopci. Těžko říct, zda byla po zdravotní stránce v pořádku, když matka během těhotenství fetovala. Zbytek už vím jen z vyprávění.

Podařilo se jí od Standy odejít. Možná jen díky tomu, že ho zavřeli. A máma se seznámila s jistým Danielem.

Byla na tom tehdy po psychické i zdravotní stránce velice špatně. Po odchodu od Standy ztratila i poslední kontrolu sama nad sebou. Byla zoufalá, neměla peníze ani drogy a dostávala se do stavů, které si nikdo asi nedokáže představit.

Proto byl Daniel její velká záchrana.

Nikdy jsem ho neviděla, ale vím, že chtěl mámě pomoci, že ji měl rád i přes to všechno, co hrozného se kolem ní odehrávalo. Každý snad má právo dostat druhou šanci, a ona ji dostala, jenže...

Máma se začala dávat do pořádku a Daniel jí slíbil, že jen co se trošku uzdraví, vezmou si nás zpátky a začneme od začátku. Máma prý o nás stále mluvila a Daniel jí pomáhal ve všech směrech. Staral se o ni, začal s ní nový život a několikrát už byli rozhodnutí za námi přijet, ale máma nakonec nechtěla, protože ještě nebyla vyléčená ze závislosti.

Vše vypadalo nadějně, oba se těšili z nového začátku. Máma byla zamilovaná a věřila v lepší budoucnost.

Společně doufali, že vše bude zase v pořádku a že budou fungovat jako rodina. Přáli si spolu mít miminko a netrvalo dlouho a máma znovu otěhotněla. Nedotkla se drog a už plánovali větší bydlení, kde jsme měli všichni spokojeně žít.

Vše naznačovalo, že je čeká krásná budoucnost. Máma se dala dohromady a Daniel byl nejšťastnější muž na světě. Pak ale...

... Daniel zahynul při autonehodě.

Máma to absolutně nezvládla. Spadla na úplné dno. Nebyla schopná normálního života, byla absolutně nespolečenská a velmi nešťastná žena. Dostala se do vězení za krádeže a drogy. Pro ni to ale bylo štěstí v neštěstí. Zachránilo jí to život!

VĚZENÍ!!!

Máma porodila 5 dětí.

Karla a Veroniku měla s Karlem, se svým prvním a jediným manželem. Pak Standu a Michaelu se Stanislavem.

A nakonec malého Danečka s Danielem. Tady to končí... tady končí slovo „MÁMA“.

Teď se ale vraťme k nám, třem dětem, co sedí v místnosti u sociální pracovnice.

Všichni jsme věděli, že k mámě zpátky NEMŮŽEME!

Veronika Kašáková

Dětský domov

Vysoká Pec 145

431 59

Matka nás nechala u taxikáře a potom to už šlo rychle. Dostali jsme se s bratrem do diagnostického ústavu v Liberci (tam jsou všechny děti, než je přiřadí do dětských domovů). Tam sledují, jak se děti chovají, a snaží se zjistit, jak jsou na tom psychicky.

Do DDÚ jsou přijímány děti ve věku zpravidla od 6 let do ukončení povinné školní docházky, jsou tu děvčata i kluci, děti s poruchami chování i bez poruch, děti týrané, zneužívané, či opuštěné, děti mentálně retardované – na hranici vzdělatelnosti, i děti intelektově nadané, například i žáci víceletých gymnázií. Děti z rodin, kde se žije na hranici chudoby nebo za ní, a děti z rodin s velmi dobrým hmotným zabezpečením. Děti jsou přijímány na základě rozhodnutí soudu, či na základě dohody o dobrovolném pobytu.

Pamatuji si, že tam bylo hrozně moc dětí. Od nejmenších po velké. Případala jsem si tam hrozně malá. Byla